

Na ir graži dienele!

Buvo kartą toks nykštukas ir vadinosi jis Herbė su didele skrybėle. Jo namelis stovėjo pačioje Septynmylės girios glūdumoje, mažos progumėlės pakrašty. Kaip ir visi nykštukų nameliai, jis buvo sureštas iš rąstų ir visas apkrautas sausomis šakomis ir žabais. Atsitiktinai čia užklydęs ir nežinodamas, kad po ta žagarų krūva progumėlės pakrašty slypi nykštuko namelis, net nepagalvotum, kaip taip gali būti, – nieku gyvu!

Šit ir vėl prabėgo viena vasara, paraudo šermukšnių uogos, derliaus valymo darbai jauėjo į pabaigą. Ir Septynmylės girios nykštukai tomis gražiomis, saulėtomis rudens dienomis plušėjo išsijuosę – ruošė atsargas žiemai. Žiemos Septynmylėje girioje buvo ilgos ir šaltos. Ir kas nenorėjo paskui badmiriauti ir šalti savo namelyje, turėjo iš anksto viskuo apsirūpinti, kad vėliau ko nepritrūktų.

Herbė taip pat šiomis dienomis šauniai pasidarbavo: prisidžiovino grybų ir visokių žolelių. Prisisūdė skaniausių šaknelių, net

dvi pilnas statinaites. Rūsyje jau stovėjo pusantro tuzino butelių klevų sulos, pusantro tuzino beržų sulos ir dar antra tiek su aviečių ir gervuogių sirupu. Ant Herbės namelio užlų pūpsėjo septyni javiniai maišai, pilni pilnutėliai miško žolės grūdelių, iš kurių nykštukai malasi miltus. Herbė jų ten prisinešė vasaros gale. Ir štai dabar atėjo metas pagalvoti apie bruknių marmeladą.

Herbės jau buvo viskas tam darbui suruošta ir sutaisyta. Šiandien jis kaip tik ketino pradėti virti. Tik pavalgys pusryčius ir – prie darbo. Brūkšt nusikabino nuo vagio gėlėtą prijuostę ir prisijuosė. Paskui išėjo laukan atsinešti malkų viryklei, ant kurios jau stovėjo puodas su bruknėmis.

Vos tik atidarė namelio duris, ir kad pažiuro ant jo pro šakas saulės šviesa, tartum grynų gryniausias auksas. Ant visų lapų, ant visų pumpurėlių blizgėjo rasa. O spanguolių uogos tviskėjo ryto saulėje kaip raudoni perlai.

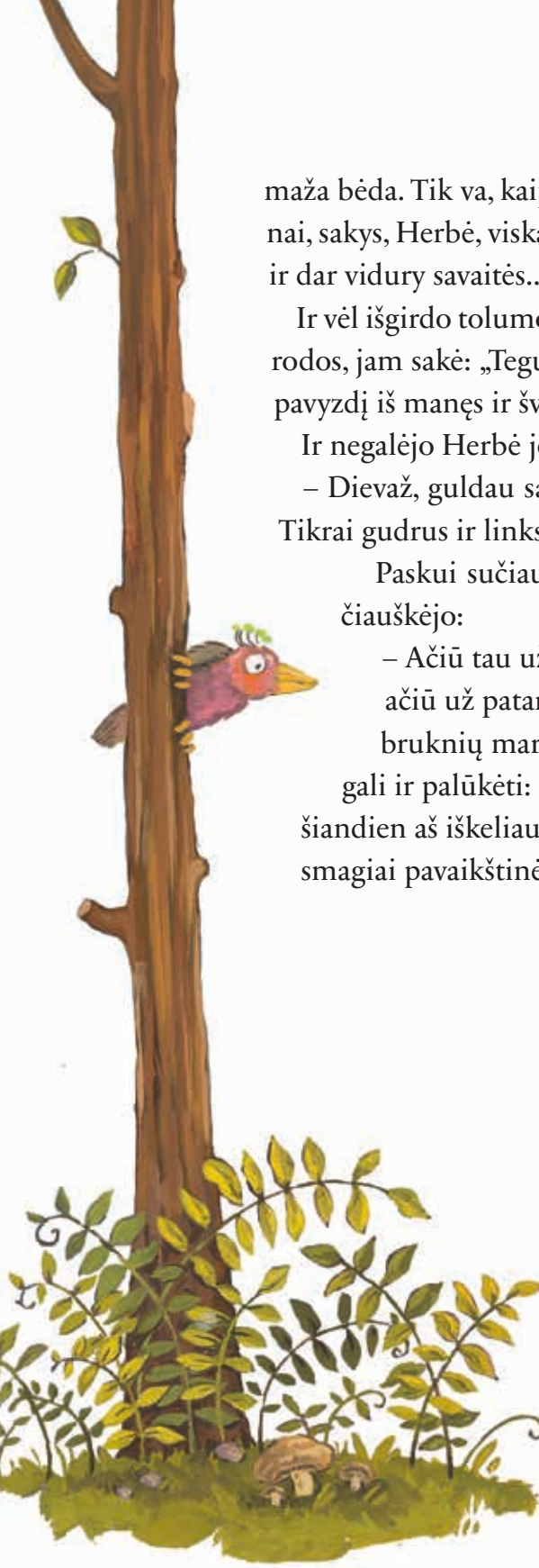
„Na ir graži dienele! – pagalvojo Herbė. – Sakyčiau, pernelyg graži bruknių marmeladui virti...“

Ir vos jis taip pagalvojo, girdi – tolumoj sučiulbo paukštis, taip linksmi ir valiūkiškai, tartum sakydamas Herbei: „Taip, taip, nykštuk!“

Tokią dieną ne bruknių marmeladą virti, tokią dieną tik imti į rankas lazdą ir traukti iš namų į kelionę!“

„Nagi tikrai! – pagalvojo Herbė. – Bruknių marmeladas gali ir iki rytojaus palūkėti – nieko neatsitiks,

maža bėda. Tik va, kaip į tai pažiūrės gerbiamieji kaimynai, sakys, Herbė, viską metęs, pabėgo nuo savo darbo – ir dar vidury savaitės...“

Ir vėl išgirdo toluoj čiulbant paukštį. Šį sykį paukštis, rodos, jam sakė: „Tegu jie šneka, ką tik nori, Herbe! Imk pavyzdį iš manęs ir švilpk į viską!“

Ir negalėjo Herbė jo nepaklausyti.

– Dievaž, guldaui savo didelę skrybėlę! – sušuko jis. – Tikrai gudrus ir linksmas esi tu paukštis!

Paskui sučiaupęs atkišo lūpas ir paukščiškai sučiaušėjo:

– Ačiū tau už čiulbesį,
ačiū už patarimą –
bruknių marmeladas

gali ir palūkėti:
šiandien aš iškeliauju
smagiai pavaikštinėti!

Galima leistis į kelią

Tuo metu Septynmylėje girioje buvo trylika nykštukų. Visi jie gyveno nameliuose po du. Tik Herbė šeiminkavo pats vienas. Bet taip gyventi jam visai patiko – galėjo tvarkytis kaip tinkamas ir žinojo, kad niekas dėl to nė pusės žodžio nepasakys, nenurodė ir nepriekaištaus – taip pat ir šiandien. Iš visų Septynmylės girios nykštukų jis vienintelis galėjo drąsiai išrėžti: „Šiandien man darbas ne galvoj, šiandien aš einu pasivaikštinėti!“ Herbė sugrįžo atgal į namelį. Išnešė puodą su bruknėmis į kamaraitę. Paskui apsiavė stiprius batus, ir viskas – gali keliauti. Savo didžiosios skrybėlės nereikėjo nė užsidėti, nes ją visada ant galvos nešiojo, net vakarais, eidamas gulti, nenusiimdavo. Taip jau buvo nuo seno įpratęs, nes tikėjo, kad skrybėlė saugo jį nuo negerų sapnų.

Dabar tik reikėjo pasižiūrėti, ar visi langai gerai uždaryti ir šiaip ar nebus ko užmiršęs.

Ne, viskas gerai, ugnis pakuroj išblėsusi, lova paklota. Ir troba sutvarkyta, kaip ir pridera, ypač nykštuko namelyje.

Herbė išsitraukė iš už spintos kelionės lazda, paskui atsidarė duoninę.

„Ilgiau pasivaikščioti tik tada būna malonu, jeigu retkarčiais sustoji pailsėti, – pagalvojo jis. – O jeigu sustoji pailsėti, tai reikia ir kuo nors pasistiprinti.“

Pasiėmė iš duoninės kepaliuką duonos, juodos, paties išsikeptos nykštukų duonos, kvepiančios miško žole. Mat iš jos grūdelių, kaip mes jau žinome, nykštukai malasi miltus.

Nykštukų duona yra soti ir sveika, ji beveik visai be druskos ir, gali sakyti, be jokių prieskonių. Tačiau valgyti skani, labai skani. Valgai ją ir tartum junti vasaros pabaigą girioje, truputį atsiduoda sakais, truputį – voveraitėmis, truputį – prisirpusiomis bruknėmis, truputį – viržiais.

Herbė pakilnojo rankoje kepaliuką.

„Man vienam turėtų užtekti...“ – pagalvojo.

Bet ar gali iš anksto žinoti, ką kelyje sutiksi?

Duoninėje gulėjo didelis gabalas trupininio pyrago, likusio dar nuo sekmadienio, – nuo ilgo laikymo jis, žinoma, nepasidarė gardėsnis...

Herbė išėmė pyragą iš duoninės ir padėjo kartu su duona ant languotos skepetaitės. Paskui kryžmai surišo skepetaitės kampus ir pasikišo mazgelį po savo didele skrybėle: ten jis nepasimes ir netrukdytų vaikščioti.

– Na, lyg ir viskas!

Trinkt užtrenkė duoninę. Dabar beliko tik greitai surinkti nuo stalo trupinius: čia vienas, ten vienas... ana kur dar vienas – švyst į burną, ir tvarka!

– Šitaipos! – tarė Herbė. – Atrodo, padariau viską, kas reikia.
Dabar jau galima leistis į kelią!

